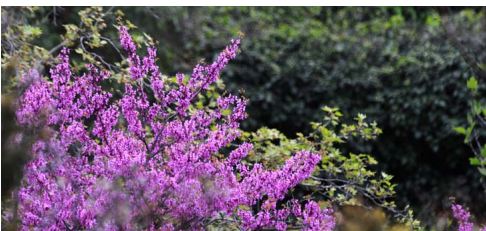

Μέρα που 'ναι γιορτινή και επαναστατική, ή έστω με κάποιο επαναστατικό παρελθόν, δυο λόγια για την μεταμόρφωση που φύση σχεδιάζει με πιστότητα, ποιος ξέρει από πότε, πάνω σε αυτόν τον πλανήτη.

Στο βόρειο ημισφαίριο τουλάχιστον. Χιλιανοί και Αργεντινοί, Αυστραλοί και Τασμανοί, Νοτιοαφρικάνοι Μαδαγασκάριοι, και λοιποί θα έχουν άλλες ιστορίες, ή μάλλον τις ίδιες ιστορίες, αλλά τους συμβαίνουν έξι μήνες αργότερα. Ή έξι μήνες νωρίτερα.

Όπως έχει λεχθεί: Υπάρχει τουλάχιστον ένα όμορφο γεγονός σε αυτόν τον κόσμο. Η βεβαιότητα ότι θα έλθει η άνοιξη.

Για να συμπληρώσει ο Rainer Maria Rilke στο λυκαυγές του 20ου αιώνα: *«Είναι και πάλι άνοιξη. Και η γη γίνεται σαν ένα παιδί που απαγγέλει ποιήματα»*.

Με κάποιο σαφές πολιτικό νόημα, ο Pablo Neruda υπενθυμίζει πως: *«Μπορείς να κόψεις όλα τα λουλούδια αλλά δεν μπορείς να εμποδίσεις τον ερχομό της άνοιξης»*.

Ο Χιλιανός ποιητής, είχε τρία πολύ κοινά χαρακτηριστικά με τον Γιώργο Σεφέρη. Ήταν και δυο ποιητές, και οι δυο διπλωμάτες και το σπανιότερο και οι δυο κάτοχοι Νομπέλ λογοτεχνίας. Το '63 για τον Έλληνα, το '71 για τον Χιλιανό. Ήταν το πρώτο για την Ελλάδα, το δεύτερο για την Χιλή και την Λατινική Αμερική, μετά το Νομπέλ της Lucila Godoy Alcayaga, η οποία ήταν επίσης διπλωμάτης.

Το επόμενο και τελευταίο μέχρι στιγμής, Νομπέλ λογοτεχνίας, που απονεμήθηκε το '79 σε Έλληνα ήταν εκείνο του Οδυσσέα Ελύτη. Ο ξεχωριστός εκπρόσωπος της φημισμένης γενιάς του '30 θα σημείωνε, ανάμεσα σε πολλά άλλα, για την εποχή:

«Κείνο που σου προσάπτουνε τα χελιδόνια είναι η άνοιξη που δεν έφερεις»

Λίγες εβδομάδες μόνον, χωρίζουν αυτές τις δυο εικόνες. Τούτη την μεταμόρφωση.